

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/152/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113234142
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8113234142.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcov: 1. T. P., nar. XX.X.XXXX, bytom P. P. XX, XXX XX L., 2. Z. P., nar. X.XX.XXXX, bytom P. P. XX, XXX XX L. a 3. H. P., nar. X.X.XXXX, bytom P. P. XX, všetci právne zastúpení JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcov voči rozsudku Okresného súdu Prešov č.k.13C/298/2013 - 106 zo dňa 25.6.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou dňa 25.11.2013 sa žalobcovia v 1. až 3. rade domáhali, aby súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť im spoločne a nerozdielne sumu vo výške 6.488,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Taktiež žiadali určiť, že poplatok v časti 2/3 zahŕňajúci náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívnou s tým spojenou, uvedený vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, je neprijateľný.

2. Okresný súd Prešov, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), rozhodol, cit.:

„Žalobu z a m i e t a .

Náhradu trov konania stranám n e p r i z n á v a .“

3. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ust. § 451 ods. 1, 2, § 454, § 455 ods. 1, § 456 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovia svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia odvodzujú od celkovo evidovaných úhrad resp. plnení prijatých žalovaným na zmluvu o úvere č. XXXXXXXX a od ich dedenia, avšak ich aktívna vecná legitímácia k tomu, že by žalovaný mal byť povinný zaplatiť im (spoločne a nerozdielne) nimi požadovanú sumu, im v tomto konaní z nimi tvrdených skutočností a vykonaných dôkazov nesvedčí. Žalobcovia svoje práva odvodzujú od poručiťky a jej postavenia spotrebiteľky, avšak v konaní riadne netvrdili a nepreukázali viaceré podstatné skutočnosti. Predpokladom na to, aby dedič mohol úspešne uplatniť svoje práva po poručiťovi, je najmä to, aby (podľa výsledkov dedičského konania) bolo preukázané, že právo (poručiťky), ktoré uplatňuje, naňho riadne prešlo. Nestačí pritom, že je potenciálnym dedičom, alebo že po poručiťke zdedil iný majetok. Jednotlivé majetkové hodnoty z dedičstva (vrátane sporných nárokov resp. pohľadávok poručiťka) môžu totiž pripadnúť aj len jednému z dedičov poručiťka alebo sa medzi jeho dedičov delia rôznym pomerom (či už napr. na základe závetu alebo dohôd dedičov o vypořádání dedičstva) - viď aj situácia priamo dotknutých žalobcov opísaná nižšie - a pre rozhodnutie

v konaní sú teda rozhodujúce, obdobne ako to v ust. § 63 ods. 2 CSP výslovne stanovuje aj zákon, (až) výsledky dedičského konania (po jeho skončení) určujúce na koho konkrétne právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, prešlo (prípadne aj v akom podiele). Napríklad aj priamo u dotknutých žalobcov z predloženého uznesenia o dedičstve po dlžníčke vyplýva, že podľa výsledku dedičského konania tam uvedené hnutelné veci z prejednaného dedičstva po nej nadobudla (z jej štyroch dedičov) iba jedna dedička T. P., a jednotlivé nehnuteľnosti z tam prejednaného dedičstva po nej nadobudli (spravidla v celosti - bez podielu ostatných) vždy len niektorí z jej štyroch dedičov (teda konkrétne majetkové právo poručiťky prešlo len na niektorého dediča). Z uvedených výsledkov dedičského konania a osvedčenia o dedičstve po dlžníčke však nie je zrejmé, že by predmetom dedičského konania boli aj jej (eventuálne) nároky voči žalovanému (zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX), a na koho, a prípadne v akom pomere, prešli. Súd pritom na túto skutočnosť (výzvou, aby predložili listinné dôkazy o tom, že sú dedičmi pohľadávky uplatnenej v tomto konaní, keďže podľa predloženého osvedčenia o dedičstve uplatnená pohľadávka nebola predmetom dedičského konania), upozornil aj žalobcov, títo však na to nereagovali. Pre určenie prechodu práva a jeho nositeľa sú pritom nepochybne potrebné konečné výsledky dedičského konania o tomto práve - na koho a v akom pomere prešlo. Súvisí to napokon aj s tým, že v sporovom konaní súd nemôže nahrádzať dedičské konanie, ktoré má svoj osobitný postup a môže sa dotýkať aj práv iných osôb (potenciálnych dedičov). Dokonca ani „jediný dedič sa nemôže s úspechom domáhať žalobou podľa § 80 písm. c) OSP určenia, že je vlastníkom (spoluvlastníkom) veci (pozn. súdu: a nepochybne aj zaplata pohľadávky) patriacej do dedičstva, pokiaľ táto nebola predmetom konania o dedičstve a ohľadom ktorej mu nebolo potvrdené nadobudnutie dedičstva. Nemožno teda obchádzať zákonný postup pri prejednaní dedičstva a určovacím výrokom vyhovieť žalobe podľa § 80 písm. c) OSP uplatňujúcej, že dedič je vlastníkom veci patriacej do dedičstva a v konaní o dedičstve doposiaľ neprejednanej (pozn. súdu: a obdobne pri žalobách na plnenie, že dedič má nárok na plnenie patriace do dedičstva po jeho poručiťkovi, ktorý však v konaní o dedičstve doposiaľ prejednaný nebol), pretože takouto deklaráciou súdu by sa legalizovalo nadobudnutie dedičstva bez prejednania a rozhodnutia príslušného súdu v konaní o dedičstve, čo nie je prípustné.“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 27.4.2011, sp. zn. 30 Cdo 3368/2010, dostupné na www.nsoud.cz). V danom prípade teda v konaní podľa zisteného skutkového stavu v čase ukončenia dokazovania a vyhlásenia rozsudku nebolo riadne preukázané a ani len tvrdené už to, že na žalobcov prešlo právo (spoločne a nerozdielne), o ktoré v tomto konaní ide, čo už samo o sebe vylučuje jeho priznanie voči žalobcovi. Okrem toho, nad rámec uvedeného (vzhľadom na poukaz žalovaného na písomné vyhlásenie dlžníčky v zmluve o poskytnutí finančných prostriedkov na výkon povolania) žalobcovia v konaní dostatočne konkrétne (ničím) neodôvodnili, nevysvetlili a nepreukázali samotnú spotrebiteľskú povahu jej zmluvného vzťahu so žalovaným v zmysle ust. § 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, taktiež dostatočne konkrétne neodôvodnili, nevysvetlili a nepreukázali neplatnosť rozhodcovského rozsudku (v súvislosti s obranou žalovaného o dobrovoľnom plnení na základe právoplatného rozsudku, i s jeho námietkou nedostatku právomoci tunajšieho súdu a prekážky res iudicata), a v tejto súvislosti ani konkrétny rozsah a dôvod bezdôvodného obohatenia (s poukazom na to, že v zmysle ust. § 455 ods. 1 OZ za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje prijaté plnenie dlhu neplatného len pre nedostatok formy), a zároveň kto sa v danom prípade a akým spôsobom (prečo žalovaný a nie nejaký konkrétny dedič dlžníčky, ak sa plnilo po jej smrti v prospech jej pozostalosti to, čo mala plniť sama) obohatil a na čí úkor k obohateniu došlo (kto po jej smrti plnil), a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Z obdobných dôvodov pritom súd zamietol žalobu aj v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorej konkrétne znenie (keďže určiť neprijateľnosť možno len vo vzťahu ku konkrétnemu zneniu zmluvnej podmienky) žalobcovia jednak ani len netvrdili a nepreukázali, a nevysvetlili a neodôvodnili tak ani jej neprijateľnosť, a hlavne ich oprávnenie dožadovať sa jej určenia a možnosť jej určenia vo vzťahu k nim (ako tretím osobám), keďže žalobcovia účastníkmi zmluvy o úvere neboli.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP s tým, že žalovaná bola v konaní procesne úspešná v celom rozsahu, a preto by mal súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP aj bez návrhu rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, priznať jej podľa § 255 ods. 1 plnú náhradu trov konania. Keďže však žalovanej strane v doterajšom konaní podľa obsahu súdneho spisu doposiaľ žiadne konkrétne preukázane odôvodnené a účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva nevznikli a neúspešní žalobcovia na náhradu trov konania nemajú právo, súd náhradu trov konania stranám nepriznal.

6. Proti tomuto rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalobcovia v 1. až 3. rade. V odvolaní uviedli, že súd prvej inštancie vychádzal z mylného názoru, že dôkazné bremeno preukazujúce

účel spotrebiteľskej zmluvy zaťažuje spotrebiteľa. Žalobcovia poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽO/45/2014 zo dňa 19.8.2015, v ktorom sa okrem iného uvádza, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania dlžníka ťaží toho, kto tak tvrdí. Bezpečným preukázaním nemôže byť len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy (poskytnutí úveru) na výkon povolania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie prijímateľa úveru a aký konkrétny súvis ma s takýmto povolaním či predmetnom činnosti uzavretie príslušnej zmluvy. Vymedzenie účelu, teda poskytnutie úveru „na výkon povolania“ v spojení s nedostatkom akejkoľvek aktivity žalobcu ma taký vplyv, akoby v zmluve nebol účel úveru vymedzený vôbec. Akékoľvek dokazovanie ohľadne povolania spotrebiteľa by bolo nadbytočné a neefektívne. Z podkladov rozhodnutia nesporne vyplýva, že žalobca v súvislosti s uzatvorením zmluvy o úvere so spotrebiteľom nekonal v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti a narušil ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k predmetnej službe. Ďalšie rozhodnutia, ktoré sa týkajú priamo žalovaného a jeho dôkazného bremena a preukázanie účelu úveru, žalobcovia poukázali aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/275/2016 zo dňa 28.2.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/82/2017 z 3.5.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/53/2018 z 29.1.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/70/2019 z 30.7.2019 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/38/2019 z 11.7.2019. Zároveň žalobcovia uviedli, že ich nebohá matka bola invalidnou dôchodkyňou a naposledy pracovala ako W., keď ešte boli malými deťmi. Sú presvedčení o tom, že ich matka ani nevedela, aký je rozdiel medzi pojmom zamestnanie a povolanie a ani oni nevedia, čo malo znamenať v jej prípade povolanie, a ak mala brať úver na povolanie, tak načo ho mala podľa takejto formulárovej zmluvy a jej účelu brať. K nekalosti obchodných praktík žalovaného predložili verejnú listinu, a to výpoveď svedkyne G. zo dňa 9.12.2015 pred Okresným súdom Prešov, ako aj výpoveď svedkyne T. F. pred Okresným súdom v Nitre. Druhou odvolacou námietkou žalobcov bola skutočnosť, že čo sa týka úvah súdu prvej inštancie o ich právnom nástupníctve, javí sa im byť rozsudok nepreskúmateľným. Súd prvej inštancie so žalobcami koná zjavne preto, lebo sú dedičia a právni nástupcovia ich predchodkyne, aj keď podľa dedičského rozhodnutia na nich právo poručiteľky ešte neprešlo. Zo znenia ust. § 63 ods. 2 CSP nevyplýva, že súd musí konať len s tými dedičmi, na ktorých prešlo právo dedičským rozhodnutím, ale aj s dedičmi strany, aj keď právo, ktoré je predmetom súdneho konania v dedičskom konaní prejednané nebolo. Nie je možné, aby súd so žalobcami na jednej strane ako s dedičmi strany z procesného hľadiska konal a na druhej strane súčasne z hmotnoprávneho hľadiska tvrdil, že na nich právo strany neprešlo. Treťou odvolacou námietkou bola námietka týkajúca sa „res iudicata“, ktorá má predstavovať rozhodcovský rozsudok. Podľa názoru žalobcov v 1. až 3. rade táto otázka už bola veľakrát judikatúrou riešená a nepovažujú za účelné bližšie sa k nej vyjadrovať a poukazujú na rozsudky Krajského súdu v Prešov sp. zn. 3Co/82/2017 z 3.5.2018, sp. zn. 4Co/105/2015 zo 17.2.2016, sp. zn. 8Co/173/2015 z 25.6.2016, sp. zn. 9Co/138/2017 z 18.1.2018, sp. zn. 14Co/7/2017 z 15.6.2017 a sp. zn. 18Co/116/2016 z 26.6.2017. Štvrtou odvolacou námietkou bola skutočnosť, že pokiaľ súdu prvej inštancie nie je jasné na čí úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu, poukázali žalobcovia na znenie ich žaloby, kde uviedli, že práve oni platili platby po smrti ich matky. Znamená to, že ich zaplatili oni podľa ich dohody spolu a žalovaný sa obohatil na úkor ich všetkých, teda žalobcov v 1. až 3. rade. Bolo na posúdení súdu prvej inštancie posúdiť, či žalovaného zaviazá spoločne a nerozdielne ako samotní žalobcovia žiadajú v žalobe alebo rovnakým dielom v zmysle ust. § 512 Občianskeho zákonníka. Piatou odvolacou námietkou bola skutočnosť, že nakoľko celá suma vo výške 5.318,- eur bola zaplatená žalobcami už po úmrtí ich právnej predchodkyne, tak úvahy súdu, aj ich odvolacie námietky k nim o ich nástupníctve a obsahu dedičského rozhodnutia sú bezpredmetné, nakoľko suma bezdôvodného obohatenia vo výške 5.318,- eur nemôže byť predmetom dedičstva. Nejde o zdedený nárok, ale ich priamy nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému. Úvahy súdu prvej inštancie o právnom nástupníctve a ich odvolacie námietky voči nim sa tak v skutočnosti týkajú len uplatnenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Šiestou odvolacou námietkou teda bola skutočnosť, že žalobcovia mali za to, že vstúpili do neprijateľnej zmluvnej podmienky v rámci celého právneho vzťahu tak, ako aj do zmluvného vzťahu ako nástupcovia dlžníčky a uvedené sa týka teda aj predmetnej zmluvnej podmienky. Na podporu tejto námietky poukázali na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/29/2017 zo 17.5.2018. Z uvedených dôvodov je nesprávne aj zamietnutie žaloby o určenie neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky, neprijateľnosť ktorej bola opakovane judikovaná. Pokiaľ súd vytyka žalobcom, že nepredložili obchodné podmienky, ktoré spornú podmienku obsahujú, tak ju žalobcovia nepredložili preto, lebo sa po ich matke nezachovala. Navrhli preto podaním zo dňa 17.10.2014, podaným na súd elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom dňa 20.10.2014, aby obchodné podmienky boli súdom vyžiadané od žalovaného, k čomu však nedošlo. Z uvedených dôvodov

žalobcovia žiadali napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaná sa k žalobcami podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domá prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanými vadami postupu súdu prvej inštancie, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne a v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ÚS SR II. ÚS 78/05).

11. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie, pričom je možné konštatovať, že súd prvej inštancie riadne konal so žalobcom K. P., nar. XX.X.XXXX, rozhodnutím vo veci samej rozhodol dňa 25.6.2019 a nezohľadnil pritom skutočnosť, že žalobca v 2. rade zomrel dňa X.X.XXXX. Uvedená skutočnosť je zrejماً aj z uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 35D/440/2018 - 41 zo dňa 18.12.2018, z ktorého vyplýva, že došlo k schváleniu dohody dedičov o vyporiadaní dedičstva po poručiťovi P. K., nar. XX.X.XXXX s tým, že majetok poručiťľa nadobúda Z. P., nar. X.XX.XXXX v celosti, bez povinnosti vyplácať z tohto majetku ostatných spoludedičov. Z uvedeného dôvodu je možné konštatovať, že súd prvej inštancie konal so stranou sporu, ktorá už nemala právnu subjektivitu. Uvedená skutočnosť je základným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

12. Aj druhá odvolacia námietka žalobcov bola dôvodná, pričom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil skutočnosť, či poručiťka žiadala o poskytnutie úveru za účelom zamestnania, povolania alebo podnikania, resp. ho žiadala iba ako fyzická osoba. Dôkazné bremeno na preukázanie skutočností, či úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania ťaží toho, kto takú skutočnosť tvrdí. Rovnako sa súd stotožňuje s judikovanými závermi, že bezpečným preukázaním nemôže byť len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy, ktorý neposkytuje relevantnú odpoveď na to, aké je povolanie prijímateľa úveru, resp. či tento úver má s povolaním, či podnikaním prijímateľa konkrétny súvis. Z procesného úkonu, a to vyjadrenia žalobcov nachádzajúcom sa na č. I. 69, podľa jeho obsahu možno vyvodit', že táto skutočnosť, žeby poručiťľa predmetný úver brala na podnikanie, rozporovali predložením listinného dôkazu, a to potvrdením Sociálnej poisťovne o tom, že poručiťka bola invalidnou dôchodkyňou, ako aj samotným skutkovým tvrdením, že neb. T. P. bola spotrebiteľkou. Vzhľadom na skutočnosť, že došlo k popretiu skutkového tvrdenia žalovaného samotnými žalobcami a pričom o uvedenom aj bol predložený listinný dôkaz, súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil status poručiťky pri uzatváraní úverovej zmluvy, ako aj účelu uzatvorenia úverovej zmluvy. O skutočnosti, že poručiťka bola v čase poskytovania úveru poberateľom čiastočného invalidného dôchodku, právny zástupca žalobcov súd upozornil aj na pojednávaní konanom dňa 25.6.2019.

13. Rovnako je dôvodná námietka žalobcov voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie a jeho právnomu posúdeniu v bodoch 29. a 30., keď rozhodnutie súdu prvej inštancie o právnom nástupníctve žalobcov je nesprávne. V prvom rade je potrebné konštatovať, že z ust. § 63 ods. 2 CSP nevyplýva, že súd musí konať len s tými dedičmi, na ktorých prešlo právo dedičským rozhodnutím, ale môže konať aj s dedičmi strany, aj keď právo, ktoré je predmetom súdneho konania, v dedičskom konaní prejednané nebolo. Zároveň v tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/8/2016 z 20.4.2016 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/164/2017 z 30.11.2017,

príčom je možné konštatovať, že dedičia ustáleného okruhu dedičov môžu žalovať aj „spoločne a nerozdielne“. Z tohto dôvodu nie je potrebné zisťovať, kto presne z ustáleného okruhu dedičov uhradil konkrétnu platbu, stačí, ak sa ustáli, v akej výške došlo k celkovej platbe zo strany ustáleného okruhu dedičov, a to z dôvodu, že protistrana bude povinná týmto dedičom plniť spoločne a nerozdielne. Uvedená námietka žalobcov je dôvodná aj z toho dôvodu, že suma 5.318,- eur bola zaplatená nimi až po úmrtí ich právnej predchodkyne, teda zároveň úvahy súdu prvej inštancie o právnom nástupníctve a obsahu dedičského rozhodnutia sa javia v časti nimi uhradenej sumy nadbytočné.

14. Tretia odvolacia námietka žalobcov ohľadne pozície „res iudicata“, ktorú má predstavovať rozhodcovský rozsudok, tu odvolací súd konštatuje, že táto námietka je dôvodná a predmetná otázka už bola nespočetnekrát judikatúrou riešená. Zároveň odvolací súd konštatuje, že navrhovatelia v podanom odvolaní správne uvádzali rozhodnutia tunajšieho krajského súdu, v ktorých je predmetná právna otázka podrobne, jasne, zrozumiteľne a dôkladne vysvetlená.

15. Taktiež je dôvodná námietka žalobcov ohľadne zamietnutia žaloby o určení neprijateľnosti nimi uvádzanej zmluvnej podmienky, vzhľadom na skutočnosť, že predmetná neprijateľnosť bola už opakovane judikovaná aj tunajším krajským súdom. Čo sa týka vytýkania zo strany súdu prvej inštancie tej skutočnosti, že žalobcovia nepredložili obchodné podmienky, ktoré spornú zmluvnú podmienku obsahujú, tu odvolací súd poukazuje na vyjadrenie žalobcov na č. I. 69 súdneho spisu, ktorí jednoznačne uvádzajú, že nakoľko sa po ich právnej predchodkyni písomnosti nezachovali, navrhujú, aby súd predmetné Všeobecné obchodné podmienky vyžiadal od žalovanej, ktorá ich bezpochyby musí mať k dispozícii, a ktorá navyše nesmie obmedzovať spotrebiteľa v prístupe k dôkazom. Z uvedeného je zrejmé, že samotní žalobcovia súdu prvej inštancie navrhli, zabezpečiť listinný dôkaz z dôvodu objektívnej existencie informačného deficitu, ktorý spôsobila smrť samotnej poručiiteľky a skutočnosť, že sa po ich právnej predchodkyni nezanechali všetky písomnosti. Tu odvolací súd dáva do pozornosti, že vyplnenie informačného deficitu zo strany súdu prvej inštancie nie je narušením kontradiktórnosti sporového konania, bez ohľadu na to, či sa jedná alebo nejedná o slabšiu sporovú stranu, keďže vyplnenie informačného deficitu u strany sporu patrí medzi jeden zo základných materiálnych korektívov prejednávanej zásady. Súd prvej inštancie teda bol povinný zabezpečiť takúto Všeobecné obchodné podmienky, v ktorých sa mala nachádzať neprijateľná zmluvná podmienka a túto aj riadne vyhodnotiť. Napriek uvedenému, však súd prvej inštancie tieto Všeobecné obchodné podmienky nezabezpečil a uvedenú skutočnosť použil ako jeden z argumentov na zamietnutie žaloby, čo možno vyhodnotiť ako nesprávny procesný postup.

16. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Z vyššie uvedeného dôvodu úlohu súdu prvej inštancie bude v prvom rade sa vysporiadať s úmrtím žalobcu v 2. rade, následne prehodnotiť, či poručiiteľka predmetný úver brala za účelom podnikania alebo povolania, alebo ho žiadala poskytnúť iba ako spotrebiteľ na súkromné účely, pričom v danom prípade je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že dôkazné bremeno je na dodávateľovi, následne súd prvej inštancie riadne preskúma výšku vzniknutého bezdôvodného obohatenia s tým, že žalobcovia nie sú povinní špecifikovať kto presne, akú sumu uhradil, postačuje, ak súd prvej inštancie zistí, k akej úhrade celkovo zo strany žalobcov došlo, a to z dôvodu, že v prípade vyhovenia žaloby, rozhodnutie vo veci samej bude znieť na záväzok „spoločne a nerozdielne“. Ďalšou úlohou súdu prvej inštancie bude vyplnenie informačného deficitu zo strany žalobcov, pričom súd prvej inštancie vyžiada prílohy zmluvy a posúdi neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé praktiky zo strany dodávateľa. Uvedené úkony urobí súd prvej inštancie aj z pohľadu tej skutočnosti, že v danej veci sa nejedná o „res iudicata“ ohľadne žalobcami uvádzaného rozhodcovského rozsudku.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej v zmysle ust. § 396 ods. 3 v spojení s ust. § 262 ods. 1, 2 CSP.

19. Ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v inštruktívnej časti rozhodnutia.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).